

MAX
LUCADO

*K*erst
verhalen

INHOUD

Voorwoord 7

DEEL I ERE ZIJ CHRISTUS 9

Misschien is hij de Messias 11

Het kerstkindje 17

Het antwoord is ja 39

De Noordpool of de stal? 51

DEEL II CHRISTUS IS GEBOREN 61

De vragen van Gabriël 65

De nacht in de stal 73

Geen plaats in de herberg 83

Jakobs cadeau 89

Een engel vertelt 101

Klein mondje, kleine voetjes 139

Er was eens een man die een ellendig leven had. De dagen waren somber en de nachten duurden lang. Henry wilde niet ongelukkig zijn, maar hij was het wel. In de loop van de tijd was zijn leven veranderd. Zijn kinderen waren volwassen geworden. De buurt was niet meer hetzelfde. De stad leek verruwd.

Henry was niet happy. Hij besloot zijn voorganger te vragen wat er mis was.

‘Ben ik ongelukkig omdat ik een bepaalde zonde heb gedaan?’

‘Ja’, antwoordde deze wijze man. ‘Je hebt gezondigd.’

‘Welke zonde is dat dan wel?’

‘Achteloosheid’, kreeg hij terug. ‘De zonde van achteloosheid. Iemand bij jou in de buurt is de Messias. Incognito. Maar jij hebt hem niet opgemerkt.’

De oude man liep verbijsterd de pastorie uit. ‘De Messias woont bij mij in de buurt?’ Hij begon zich af te vragen wie het zou zijn.

Tom de slager? Nee, die is te lui. Mijn nichtje Maria, iets verderop in de straat? Nee, zij is te trots. Aaron de krantenjongen? Nee, te veel een goedgezak.

De man snapte er geen hout van. Niemand van alle mensen die hij kende was volmaakt. Maar toch moest een van hen de Messias zijn. Hij begon naar Hem te zoeken.

Plotseling vielen hem dingen op die hij vroeger nooit opmerkte. De kruidenier droeg vaak de boodschappentas naar de auto van zijn oudere klanten. *Misschien is hij de Messias.* De agent op de fiets had altijd een glimlach voor de kinderen. *Zou hij het kunnen zijn?* En het jonge stel dat naast hem was komen wonen. *Wat zorgen zij goed voor hun poes. Misschien dat een van hen...*

In de loop van de tijd zag Hij steeds meer dingen bij de mensen die hij vroeger glansrijk over het hoofd zag. Het maakte zijn tred lichter. Zijn ogen kregen een vriendelijke uitdrukking. Als anderen iets zeiden, luisterde hij. Het kon tenslotte de Messias zijn. Als iemand om hulp vroeg, gaf hij gehoor; hij was misschien de Messias van dienst.

De verandering in zijn houding was zo opvallend dat iemand hem vroeg waarom hij zo straalde. 'Dat weet ik niet', antwoordde hij. 'Ik weet alleen dat alles veranderde toen ik God begon te zoeken.'

Wat merkwaardig. De oude man zag Jezus, omdat hij niet wist hoe Hij was. Toen Jezus op aarde kwam zagen de mensen Hem niet, omdat ze meenden te weten hoe Hij was.

Hoe staan de zaken bij jou in de buurt?

Het majestueuze van kerst zit in het mysterie. Het mysterie van God die een mens werd. Het mysterie van het waarom. Het mysterie van zijn liefde.

Dit soort mysteries is niet te ontraadselen, zoals liefde niet te beredeneren is. Kerst beleef je het best met verbeelding; niet met logica.

MAX LUCADO

HET KERSTKINDJE

UIT DE PEN VAN MAX LUCADO

Het was een chaotische eerste kerst. Volle herbergen, gezinnen op doorreis, dieren in een stal die aan kindje Jezus snuffelen. Chaotische vragen. Hoe was Maria zwanger geraakt? Wat moet Jozef tegen zijn vrienden zeggen? Waarom wil Herodes met alle geweld baby's doden?

Het was chaotisch die eerste kerst. Geen kraakheldere kraamafdeling in een keurige kliniek. Geen vroedvrouw voor Maria, geen ledikantje voor Jezus, geen uitleg voor de sjofele herders die om twaalf uur ineens voor hun neus stonden. Een chaotische eerste kerst.

Geldt dat dit jaar ook voor jou? Te veel familie? Of te weinig? Eerste kerst sinds die gang naar het kerkhof, je scheiding, je ontslag? Kerst kan een chaos zijn.

Zo ook in het volgende verhaal. Maar net als in Bethlehem, kwam daar iets goeds uit voort. Ik wens jou hetzelfde.

Ik deed de zonneklep naar beneden om de middagzon af te schermen en de foto te pakken. Met het stuur in mijn ene hand en de foto in de andere, manoeuvreerde ik mijn huurauto langzaam door de hoofdstraat. Het Texaanse stadje Clearwater was klaar voor de kerst. De lucht had een staalblauwe winterse kleur. De wind (net fris genoeg om een jas aan te moeten) blies de grote plastic ballen aan de lantaarnpalen alle kanten op. De aluminium guirlandes slingerden zich van de ene elektriciteitsmast naar de andere en de hoed van Frosty de sneeuwman hing aan de deur van het dorpsrestaurant. Er bungelde zelfs een kerstbal aan de uitlaat van de bestelwagen die voor me reed. Het plaatsje was echt in kerststemming. Maar ik niet.

Was ik maar in Chicago. Was ik maar thuis. Maar daar was het bepaald geen koek en ei. Meg en ik hadden ruzie gehad. Na weken van onderdrukte spanning was er gisteren een uitbarsting gekomen. Hetzelfde liedje, tweede couplet.

‘Je hebt beloofd dat je vaker thuis zou zijn’, begon Meg.

‘Jij hebt beloofd dat je niet zou zeuren’, gaf ik terug.

Ze zegt dat ik te hard werk. Ik leg uit dat we rekeningen moeten betalen. Ze voelt zich verwaarloosd. Ik voel me gefrus-

treerd. Ten slotte zei Meg – hoe noemde ze het? O ja, we hadden ‘ruimte’ nodig; even uit elkaars buurt. Ik ging akkoord. Ik moest toch naar Dallas voor een klus, dus waarom zou ik niet een paar dagen eerder gaan?

Ik was dus in Texas vanwege die ruzie met Meg. Maar ik was in Clearwater vanwege die foto. Mijn vader had hem over de post ontvangen. Er stond geen afzender op. Er was geen begeleidende brief. Alleen deze zwart-witfoto van een groot, stenen gebouw. Met moeite kon ik de woorden op de gevel onderscheiden: Clearwater Lutheran Church.

Pa had geen idee waar die foto over ging of wie hem had gestuurd. Het plaatsje deed natuurlijk wel allerlei bellen rinkelen. Clearwater, daar was ik geboren en voor adoptie afgestaan. Maar we hadden er nooit gewoond. Ik was er één keer eerder geweest, toen ik net afgestudeerd was. Uit nieuwsgierigheid. Ik heb er een hele dag rondgelopen en mijn licht opgestoken, maar dat was twintig jaar geleden. Daarna had ik er nooit meer een voet gezet. En dat was zo gebeven als Meg geen ‘ruimte’ nodig had gehad en ik niet wilde weten hoe het zat met die foto.

Ik reed naar de kant van de weg en stopte voor het twee verdiepingen tellende, bakstenen gemeentehuis. Op het grasveld stonden een uit karton geknipte kerstman en zijn rendier te zwabberen in de wind. Ik deed het raampje naar beneden en liet de foto zien aan twee belegen cowboys die tegen een vrachtwagen leunden.

‘Kennen jullie deze plek?’, vroeg ik.

Ze keken elkaar grijnzend aan en een van hen nam het woord.

‘Als je een beetje kracht in je arm hebt, kun je hem vanaf hier raken met een steen.’

Hij legde uit dat ik na het gemeentehuis naar rechts moest

en daarna weer naar rechts. Ik volgde zijn instructies op en toen zag ik hem. De kerk van de foto.

Mijn ideeën over een dorpskerkje kwamen niet overeen met wat ik zag. Een dorpskerk had ik me altijd voorgesteld als een klein, wit gebouwtje met een eenvoudige klokkentoren boven de ingang; een soort uit zijn krachten gegroeid poppenhuis. Maar dit bouwwerk leek daar in de verste verte niet op. De witgepleisterde muren en de hoge, stalen dakconstructie leken immuun voor de tand des tijds. Het gebouw had twee grote zijvleugels. Toen mijn vader me deze foto liet zien was ik ook al zo verbaasd geweest. Hij wees mij op het grote aantal Duitse immigranten in deze omgeving, lieden die zowel hun geloof als hun handwerk zeer serieus namen.

Ik zette mijn auto in een van de schuine parkeervakken bij de kerk. Ik stapte uit, deed mijn jas aan vanwege de decemberkou en griste mijn muts en handschoenen mee. Aan weerszijden van het brede pad naar de ingang waren hoge olmen geplant. Links van de kerk stond een kerststal op het grasveld. Hoewel ik niet inhield om hem beter te kunnen bewonderen, was ik onder de indruk van zijn degelijkheid. Hij had dezelfde uitstraling als de kerk: solide en met oog voor detail. Ik nam mij voor hem later op mijn gemak te bekijken.

Door een plotselinge windvlaag had ik beide handen nodig om de dikke, houten deuren open te duwen. Binnen werd ik verwelkomd door orgelmuziek. Met mijn muts en handschoenen in de hand stond ik in een lege hal. Het zag ernaar uit dat die niet lang leeg zou blijven. De kerk was duidelijk in gereedheid gebracht voor een dienst, die waarschijnlijk al gauw zou beginnen. Er stonden grote rode en witte kerststerren op de grond naast de foyerdeuren. Er lag een gastenboek klaar op een tafeltje. Langs een groot raam tussen de hal en de kerkzaal waren dennenguirlandes gedrapeerd.

Ik deed de deuren open en liep een paar meter naar binnen. Op dat moment trok de organist nog een extra volumeknop open. De kerkzaal werd door een met lopers bekleed middenpad in tweeën verdeeld. De avondzon viel door de gebrandschilderde raampjes en tekende lange rechthoeken op de lege kerkbanken. Er hing een adventskrans aan de preekstoel en er stonden kandelaars op de vensterbank. De enige bewegingen waren afkomstig van een vrouw met grijs haar die op het orgel repeteerde en een oudere heer, die programma's in de houders plaatste. Geen van beiden had mijn binnenkomst opgemerkt.

Ik keek in de richting van de man en vroeg: 'Wordt er vanavond een dienst gehouden?'

Geen antwoord.

'Neem me niet kwalijk,' zei ik iets harder, 'maar wordt er vanavond een dienst gehouden?'

Hij keek op en monsterde mij door zijn uilenbril. Hij bewoog met zijn hoofd en bracht een hand naar zijn oor.

Ik zei: 'Wordt er vanavond een dienst gehouden?' Ik vond het gênant om mijn stem te verheffen in een kerkzaal.

'Nee, dank u, we hebben geen linnenservice nodig. We wassen onze handdoeken zelf.'

Ik grinnikte in mezelf en toen realiseerde ik me hoe goed dit voelde en hoelang het geleden was. 'Nee', zei ik en liep nu naar hem toe. 'Ik vroeg naar de kerstavonddienst.'

'Wacht even.' Hij draaide zich naar de organist. 'Sara, kun je even ophouden? Er is een vertegenwoordiger.'

Sara hield op en de man keek mij weer aan.

'Sorry, wat zei u?'

Ik herhaalde mijn vraag voor de derde keer.

God is God.
Hij weet wat Hij doet.

Als je Zijn hand niet ziet,
vertrouw dan op Zijn hart.

MAX LUCADO

Inspirerende kerstverhalen met een hartverwarmende boodschap

Max Lucado weet als geen ander het mysterie van Kerst en de majesteit van God te belichten: *hoe* God op aarde kwam, *waarom* Hij op aarde kwam en *hoeveel* Hij van mensen houdt.

Dit mysterie zal nooit worden begrepen, zoals je ook de liefde nooit zult kunnen wegen, meten of grijpen. Meer dan een kwestie van logica is Kerst een feest van sfeer, gevoel en verbeeldingskracht.

De verhalen in deze bundel helpen de lezer om in die stemming te komen, waarbij alle drukte en feestgedruis naar de achtergrond verdwijnen en je ontvankelijk wordt voor wat de komst van Christus voor de wereld betekent en... voor jou.

